

док се парламент не изјасни о томе а најдаље док траје мандат посланика. Зато је ова заштита коју посланик ужива по овом имунитету привремена и траје све док траје и посланички мандат и њена сврха, како каже Слободан Јовановић, није да посланика ослободи одговорности, већ је она гаранција да његова одговорност неће бити злоупотребљена. Овим путем се парламент меша у судске послове, у ислеђивање кривице посланика, што није у духу начела поделе и немешања једне власти у послове друге власти. Но, то није учињено само у интересу заштите личности посланика, нити је то нека његова лична привилегија, већ је, како примећује Слободан Јовановић, „то једно право надзора, признато парламенту над иследном власти, у интересу правилног функционисања законодавне власти“.

Имунитетом неповредивости нису покривена сва дела посланика, односно пре свега флагрантни деликти или случајеви када је посланик затечен у непосредном вршењу кривичних дела па га овај имунитет тада не штити од притварања и кривичног гоњења. Тако према Уставу Републике Србије од 2006. године ова заштита не важи, не постоји уколико је посланик затечен у извршењу кривичног дела за које је предвиђена казна затвора у трајању дужем од 5 година. Имунитет неповредивости се успоставља даном избора посланика и траје све до престанка његовог мандата и њиме се успорава или одлаже спровођење кривичног поступка, али се тиме посланик никако не ослобађа кривичне одговорности. Ако би то било тако, то би, по проф. Ратку Марковићу водило у кривичну неодговорност и значило би озбиљну повреду начела једнакости грађана. Да би се „активирао“ или боље рећи применио овај имунитет на посланика, он је дужан да се на њега позове мада то увек и не мора да буде тако. Тако, рецимо, према Пословнику Народне скупштине Републике Србије је предвиђено да Народна скупштина, на предлог Административног одбора, може да успостави имунитетско право посланику који се није позвао на имунитет ако је то потребно ради вршења посланичке функције. При одлучивању о имунитетском питању посланика, о томе да ли ће или не да му ускрати или скине имунитет и стави га на „располагање“ судским властима, парламент свакако цени колико је оптужба против посланика озбиљна и поткрепљена ваљаним доказима. У случају тенденциозне оптужбе посланика, парламент је дужан да заштити посланика, јер (како је речено) то се не чини у личном интересу посланика, већ пре свега ради обезбеђења услова за нормално функционисање парламента и очување његове независности, пре свега према судској власти. Поред имунитетског права, посланици (и код нас и у другим земљама) уживају и друга права,